

REDACTOR RESPONSABIL
IUSTIN ARDELEAN.
COLABORATOR PRIM:
Dr. E. PĂDAN
REDACȚIUNEA:
STR. CHAUSSEÉ (OR-SZÁGUT-U. 227/5.)

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte
în Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 șt. v. a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ an 3 fl. —
Pe un an 6 fl. —
Pentru streinătate, un an 15 franci.

Necaz mare.

În presera anului 18. , ș-dém singur în cancelaria mea.

În liniștea nopții nu se auzea altceva, ca tropotul monotón al gendarmului, care fiind în serviciu, trebuia se cașce gura tătă noptea pe coridorul casernei gendarmilor.

Mesa 'mă era încărcată de acte, ordinațiuni de ale d-nilor Szilágyi, Hieronimy și Fehérváry, o curentare a d-nului secretar Mazere, niște descrieri mai detaliate ale lui Lucaciu, Rațiu, Coroianu, fotografia lui Ardelean, redactorul „Vulturului”, o grămadă de Memorande, Raplică, Apele, Vocă latine, copia pasaportului d-nului Coroiană dinpreună cu „minunatele” descrieri referitor la scela din partea făimosului solgăbirău din Predeal, planuri pentru edificări de ale temnițelor subterane, ordinațiuni draconice din partea protoprocurorului din Dobrițin: Cserna Vincze în contra Vulturului, etc. etc. Cu un cuvânt, mesa mea semăna mult în privința disordinei poetice cu cé e. Redacțiunei „Vulturului.”

Silențiul mortual nu era conturbat de nimenea, dar, óre cine ar fi și cutezat a conturba liniștea unui căpitan de gendarmă? Căpitanul, d-nilor, — eram eu.

„Orologiul bate, noptea-ă jumătate.”

— Ce drac? Gendarmii mei nici acuma nu mai sosesc? Posibil că a făcut un vėnat bun. Posibil că se vor ră 'ntorce cu un atare tribunist periculos séu

cu un atare sac îndesat cu „Vocă latine”, séu — cine mai știe? dar decă vor aduce vro câteva măji-metricice de ruble și lei? — depinde numai și numai dela noroc. Decă — paciunță! — Loc ar fi pentru vro căți-va agitato:ă, deórece numai un prinsoner am, o biėtă nevăstută cam de vr'ó 60 de ană. Decă, la lucru dară, că se fericesc procurorul regesc prin gă-tirea statisticăi din anul espirat! —

Mă pus-ă decă la lucru, când: „la casernă 'n pórta órecine bate.”

— Cine-ă? — întreabă gendarmul de pe coridor.

— Eu sum, măria-ta, eu: Baga Irimie născut aici, tata a murit acu 's 40 de ană d'atuacă — s'auđi răspunsul.

— Ce vrei?

— Dapoă, cinstit măria-ta, aș vré sé spun cinstitului domn căpitan că aș vré sé mă bag în casarmă ca sé-ă spun ceva.

— Ce cugetă, hoțule? Tu ești mocan prost, aici nu poți între noptea. Mergi în șcirea Domnului!

— Dar am necaz mare, cinstit măria ta și trebuie sé vorbesc cu d-nul căpitan.

Într'acea 'mă bate la ușă și deabia întră pe ea de mustetele cele de 2 metri unsé bine și înghiețate gendarmul.

— Ce vrei?

— Înșciunțez cu aplecare d-nului căpitan, că nu șciu ce om vré sé vorbescă cu d-nul căpitan, are necaz mare.

— Lasă-l să intre !
Ușa se deschide și intră un omuț mititel, legat la un ochi.

— Bună seară! poftesc că partea acesta din urmă a anului în care ne-am trudit atâta și totuși rîda ni-a fost cam puțină, dar ploilele cele multe foarte mult au stricat, iar pe anul nou vă poftesc că dragul Dumnezeu, care vede toate și aude toate, ba cred că aude chiar și . . .

— Mulțam, mulțam, Irimie! Dar în ce treabă vii? Ce necaz mare te-a ajuns?

— Dapoi, mă rog la cinstitul domn căpitan, necazurile mele sunt nenumărate, mai că nu pier de rușine că m'am băgat aici așa târziu noaptea, dar chiar eram aici la cumnatu meu la ședătoare ca să-mi mai aduc și eu aminte de când eram holtei tiner cât mă *scrutam de cu dulce fetele în ședătoare*, și dela cumnatul meu mergînd către casă am gândit, că cu o cale să mă bag și p'aici . . .

— Bine, bine Irimie, dar precum ved eu aface-rea ta nu e atât de grabnică! N'ai potut aștepta până mâne? . . .

— Nu Dămne, d nule, că și bine, alduiascăte drag Dumnezeu pe d-tă și pe cinstita d-tale față și pe pruncii d-tale — decă te vei însura, că eu am necaz mare.

— Grăbește dară și-mi spune ce necaz ai?

— Ca să fie cu ertare, n'am fost eu om de nimica nici-odată. Aici e dreptatea! . . .

Într' acea scote din șerpar niște scrisori unse, întră ele și cărticica de dare:

— Aici e, cinstite d-nule, dreptatea, că plătesc darea regulat, măcară în anul trecut î-mi pare că a smintit péna d-nului notarăș, că 'mi pare că am plătit mai mult cu 7 zloți și 5 potoronce decât s'ar fi cădat, numai . . .

— Spune mi ce necaz ai, nu vorbi atâtea fleacuri?!

— Că chiar acea vreu, mă rog la cinstitu domn căpitan, nici n'am mai umblat eu pe la d-vostărafară de atunci când am fost umblat în treaba acea cu vecinul meu, când era umflat obrazul la el pentrucă m'a fost dat mie o palmă. Și-atunci am fost eu cel mai nevinovat, că vecinul meu, credeți-mi, că a jurat strîmb, acea o țin până ce voi muri, că și mărtașul cel mare a fost izidit de către Lapadata, muierea vecinului meu, apoi . . .

— Lasă de aceste! șe-ți aud necazul, au te du cu Dumnezeu.

— Bine țice-ți, d nule căpitan, că chiar eu am dat de un necaz mare, adecă am venit aici la d-vostărafară fiindcă de asera e închisă Fira, muierea mea aici la d-vostărafară și v'aș roga frumos. . . .

— Așa? Acuma dară sum în curat eu cu necazul tău! Frate, acuma noaptea nu-ți pot satisface rogarăi tale. Poți merge cu Dumnezeu!

— Dapoi că, mă rog la cinstitul domn căpitan, ai poté fi cu privire față de un om bătrân și sêrac cum sînt și eu.

— Nu pot, Irimie, nu pot, când i-ți spun! N'ai a te roga mai mult.

— Totuși-megiș, cinstite d-nule, eu te rog, că barem acuma-odată să mă ascuți, apoi mâne î anul nou, apoi mielul cel mai frumos o fi a d-nului . . .

— Tac Irimie, nu mă necăji și te du cu Dumnezeu în pace către casă. Ți-am spus odată, că acea nu se poté ca să-ți las eu muierea ta afară dela închisore acuma noaptea. Trebuie să o țin aici barem până mâne dimineță când voi lua protocol cu ea. Atunci poté merge acasă!

— Auleo, d-nule căpitan, că tocmai acesta e necazul meu și eu numai de acea am ostenit pe aici ca să vă rog, d-nule căpitan, ca să o mai țineți aici barem 3-4 zile, dar barem pe ziua de mâne încă, ca să rămân citov barem de estalt ochi pe ziua de anul nou.

Sătmăreanul.

Tempora mutantur.

Dómna A. Înadever, bărbatul meu e un om foarte interesant.

Dómna B. Cum, cum?

Dómna A. Cum nu, când pânăce eram fidanțați, nici când *nu merge* dela noi nainte de meșul noștii, iar acuma nici când *nu vine* acasă nainte de meșul noștii.

Două feluri de amor.

Avutul — cu a sa iubită
Trăiește 'n fericire,
Pentru ea averea-î mare
Nici că-î pică 'n fire.

Sêracul — și el iubește
Pe-a sa iubită tare,
Pentru ea el încă uită
Că nimica n'are.

Iustin Ardelean.

Carii rid măi bine ?

Crișmarul ride 'n pumni de ôspeți
Și face din ei haz, —
Cum nu observă — proști de ei —
Că vinul lui — e fals ? !

Iar' ôspeții rid de crișmar
Și-î rid de tótă vița, —
Cum nu observă — prost de el —
Că-î falsă — crișmărița ? !

Iustin Ardelean.

Dialog.

Fata : Nu vréu, maicuță dragă, nu vréu de fel
să mă mărit cu uritul acela de Petrea Purcelescu.
Nu aș fi în stare al suferi lângă mine, — e urit ca dracul.

Mama : Cu esterior urit, dar cu interior frumos

Fata : Atunci, . . . de ce nu să întorce pe dos ?

Advocatul Dr Schîncea.

(Înaintea tribunalului regesc.)

Onorat tribunal regesc !

E drept, recunosc și eu, că clientul meu a luat
cu forța banii dela capitalistul Goldgeld, dar pentru
acésta faptă clientul meu nu pôte fi responsabil, deô-
rece când capitalistul a numerat atâția bani de aur
și de argint în prezența clientului meu, de sigur, că
i-a agitat sufletul. Rog deci totala acbitare a clien-
tului meu și totodată punerea sub acuză și pedepsi-
rea aspră a capitalistului Goldgeld pentru agitațiune
— pe basa §-ului 172 din codicele penal.

*

Onorat tribunal regesc !

Recunosc și eu, că clientul meu a furat din casa
d-lui Spitzer 1000 fl. Eu însă, on. tribunal, vă docu-
mentez că clientul meu a avut mare lipsă de 950 fl.
Fapta el a comis-o nôptea și n'a vădut că în casa
d-nului Spitzer sunt 1000 fl., apoi nici timp nu a pré
avut ca se numere chiar 950 fl. D-nul Spitzer deci
ar avé drept a improcesua pe clientul meu pentru
diferința de 50 fl. cea ce se ține de judecătoria sumariă,
Rog deci achitarea clientului meu.

*

Onorat tribunal !

Când clientul meu în oficiul protopretorial a co-
mis crima, două servitori din oficiu 'l-au luat la gônă
și 'l-au persecutat până ce 'l-au prins. Domnul pro-
curor 'l-a și acusat. E drept, că o astfel de faptă să
persecută din oficiu, dar protestez, că cineva pentru
una și aceeași faptă să fie persecutat de două ori din
oficiu. Rog, că clientul meu să fie absolvat !

*

Onorat tribunal regesc !

Rog să se constateze, că clientul meu e nebun și
ca atare a comis crima. D'ecă medicul tribunalului nu
va constata astfel, atunci de sigur, că d-sa e nebun și
ca atare pe d sa trebuie pus sub acuză, iar' pe clien-
tul meu absolvat.

*

Onorat tribunal !

„Tot măgarul își știe povara sa“, eu încă știu
ce greețate e pentru mine a apăra.

Secret descoperit.

A. Ce pôte fi cauza, că tu nu ai fost
la ospéțul lui Horvată ?

B. Nu m'au permis împrejurările.

A. Ce împrejurări ?

B. Ți-aș spune, decă m'ai da cuvântul de
onóre, că nu vei spune nimenui.

A. Da, i-ți dau.

B. Deórece — n'am fost invitat.

->*<

În societate.

Într'o societate destulă de frumoasă se presenta-se și subjugala regese din DobitocenI, d-nul dr Ispas Piscău, care are o deosebită plăcere a escala 'naintea damelor prin cuvintele lui alese cu multă gingășie.

Intră d-șorele Cunigunda și Elza se escă un dialog despre frumusețe. Cunigunda afirma că Elza e cea mai frumoasă, iar Elza, că Cunigunda e cea mai frumoasă. Neînțelegându-se merg la d-nul subjugala Piscău, ca cel mai competent de a judeca în cauză:

Elza: Spune, d-nule Piscău, pe care dintre noi două ne ții de cea mai frumoasă?

Cav. Piscău: Dap' i, vă rog, pentru ca să fiu drept și jude just, trebuie se mărturisesc din sfânt sufletul meu, că d-șora Cunigunda nu e prea frumoasă, dar d-șora Elza e — *teribilă de frumoasă.*

Între două prieteni.

X. Șci pentru ce trebuie să merg pe mâne la Oradea-Mare?

Y. Ba.

X. Sânt trimis ex-offo, deoarece mâne se va ține în Oradea asentarea cailor.

Y. Așa? Bine că mi-ai spus frate, altmintrea credem că e asentare de măgari de unde tu nu poți lipsi — ex-offo.

Despre femei.

În lumea asta eu cunosc
Femei — o sumă enormă:
Pe toate de p'acest pământ
Căci — toate sunt o formă.

Iustin Ardelean.

I-a răspuns.

Domna: Nu-ți e rușine fiind trecută peste 30 ani și totuși nebunești după soldați?

Servitorea: N'am ce face, domnă, eu nu port vina că inima mi-a rămas într' atâta îndărăpt de etatea mea.

Spiridon amaritul.

(Dascăl interconfesional.)

Așa-i, n'am ce să-i fac!

Ved, că lumea se face de ris și batjocură omenilor, iar' omenii rîd de imbuibații cu hohote infernale, încât tremură pământul sub picioarele lor. Nicî nu cred că ar mai ține ceva pământul acesta în echilibru, decât numai multele păcate ale omenilor aședate în fundul lui. Așadară massa păcatelor formeză basa existenței globului terestru. Păcatele sunt însă de diferite feluri, d. e. *invidia de pâne, zîlul de a trage pe sfîră*, cu un cuvînt: *materialismul* — aceste toate sunt serăcie cu ciucuri, sîu „serăcie lucie“, precum îi place a o numi d-nului *Vulcan*, autorul „Cavalerilor nopții“. Toate aceste sunt nimica totă, redusă la nula și evaporă în atmosferă, dar sunt păcate mai mari și mai grele ca faimosul turn alui „Eiffel“ și aceste sunt cele ale „colosului“ gherlan, ale lui *Szabó János*, cari nu pot evapora nicî prin rugăciuni, nicî prin lacrimi de crocodil, dar nicî prin „*audiendum verbum*“ la Roma, apoi mai urmăză cele a zăvoșilor țărcați, precum ale lui *Papp Pišta* din Baia-Sprie, care a dat a deveni rîios, altmîntreă nu s'ar scărpena atîta. Aceste da, aceste sunt păcatele acele, cari nu pot evapora nicî printr'un fel de experimentare chimică sîu naturală, ci se aședă în fundul pământului, unde formeză o masă puternică, așa numita — *talpa iadului*, pe care stă aședată planeta noastră și care — cu timpul — e menită ca se servescă de laviță pentru *frotezatul* acelor, din ale căror păcate s'a format.

Așa-i, n'am ce să-i fac!

Papp Pišta, protopopul din Baia-Sprie nu e tocmai om prost, ci *accia sunt proști* cari afirmă că *Papp Pišta* are minte, apoi nu e tocmai om rău, ci dracul e rău, că nu 'l-a dus mainainte de a se fi născut barem cu 2 luni, apoi nu e tocmai urît, deoarece cănepa crește frumos *dacă stă el în ea*. Ce-i drept, paserile fug de minune de el, drept aceea cănepa trebuie să crească frumos, avînd pace de vrăbii și pițiguși. Ce

e drept, că unica pasere, Vulturul, nu pré fuge de dîns, deoarece e lucru știut, că Vulturului îi place stîrvul, îi place să rupă din stîrv, mai ales dintr'un astfel de stîrv, care se pôte numi cu tot dreptul de — *stîrvina națiunii* — Dar în fine, să las corbilor stîrvinele ca să le mistuiască și se trec iară la descrierea frumșetii trupului și al sufletului acestui purcel de gligan sătmărean. Mi se pare însă, că totă descrierea lui ar fi cuprinsă în versurile acesta:

Cîntă prin iaduri un cuc:

Papp Pišta-i de bălămuc,

Grohăiește ca-un purcel:

Poți înțerca prunci cu el.

Să svonește, că acest purcel începe a fi rîios și atunci ușor să pôte infecta chiar și totă turma oilor din jurul lui. Atunci chiar că va fi vai și amar de bieta turmă, care a fost îngrijită cândva cu atîta dragoste de cătră păstoriul *Lucaciū*. — Deci, lăpădați-vă oițe de acest purcel, — în șcirea dracului dați cu el!

Așa-i, n'am ce să-i fac!

Ce e drept, nu-i păcat. Păcat a fost însă și acel lucru din partea corespondentului „Vulturului“ „*Verus scrutator*“, că a înfățișat înaintea lumii pe d-nul protopop *Stefan Biliu* din Baia-Mare ca pe un atare renegat, care țintește la nimicirea națiunii sale. Eu m'am informat mai en detail despre omul acesta și m'am convins pe deplin, că protopopul din Baia-Mare, deși nu e naționalist „erste classe“, dar totuși simțămintele sale nobile românești nimenea nu le pôte trage la îndoială. Dacă informațiunile mele sunt adevărate, atunci eu salut cordial pe d-nul protopop, iar pe corespondentul „*Verus scrutator*“ al „Vulturului“ îl trimit în șcirea dracului la Belzebul „*ad audiendum verbum*.“

Așa-i, n'am ce să-i fac!

Eu, ca biet dascăl, prigunit dintr'un post unit la altul gr. oriental, flămînd ca și-un țigan și sdrînțos ca și-un jidan, grăbițiute la Oradea-Mare, unde, aușisem că 'și va serba ospețul seu harnicul preot al Cotonovaroșului. Socotîm, bietul de mine, că ajung și eu odată la lingura ce mare, dar amar m'am înșălat, deoarece mîsa nu era așternută pentru mine. Însă totuși m'am mîngaiat, vedînd că nu era așternută mîsa nicî pentru escentul „korteș“ al preotului Horvatū, 48-tistul *Balogh Döme*, ba nicî pentru jupânul „*Vadai komám*“ (chitor patentat). Bietul Döme i-și smulgé pîrul de ciudă și dîcî, că acest lucru nu merge, că dacă nu s'a așternut mîsa pentru el, atunci să-i fi pus barem un lăturar după ușa, el și atunci — era fericit. Așiderea dîc și eu, că *barem atîta* am fi meritat. Eu credîm, că ospețul pentru aceea să face la Oradea-Mare, ca să aibă preotul Horvatū ocaziune de ași omeni omenii din Oradea-Mare, dar, precum s'a dovedit, nu a fost aceea cauza, deoarece *numai chiar nime* o fost învitat din Oradea-Mare. Ba, pardon! fratele *Ille* încă a fost acolo, dar nu știu cu ce 'l-au

ținut, deoarece tot așa de mășiv a rămas, precum era înainte de ospet. Ba încă a devenit cu mult mai slab, încât imediat după ospet, era să-l conturb cu atare hering.

După nuntă, reverendisimul preot al Cotonova-roșului, d nul Andrei Horvată a făcut o „lust-reise“ la — *Veneția*.

Așa î n'am ce să î fac!

Sic itur ad astra!!!

Sinceritate.

Bărbatul: (în săptămânile de miere) Spune-mi dragă, acesta e — primul tău amor?

Muiera: Da, dar așa mă simțesc de fericită, încât cred că — *nu va fi ultimul*.

Schinteî din ochii Vulturului.

Fericirea vieții conjugale se începe acolo, unde se finește — *socra*.

Numai un morb e, care se finește de sigur cu morțe — *e viața*.

Amorul te face orb, iar căsătoria — *scurt de vedere*.

Cine nu vré să-și vedă inima călcată în picioare, asculte de minte și nu o arunce înaintea picioarelor alteia.

Receptul medicilor adese-orî e pasaport pentru — *cea lume*.

Omul în tinerețe e *un semn al între bări*: căsătorit e *parantesa timpului presinte*, iar la bătrânețe e *semnul exclamațiunei al trecutului*.

Ómenii cei obraznici sunt cei mai — *fără de obraz*.

Moda e cé mai mare nebulie, totuși, iumea pe acela 'l ține de cel mai mare n-bun, care nu ține cu moda.

Protecția e un cal frunos, pe care călăresc — *măjarii*.

Împertinență.

Cavalerul: Permite-mi a întreba, domnișoră, de câți ani sunteți?

Dama: (Fată bătrână.) Eu? ... Eu, d nu'e? ... Eu... eu... (se cugetă.)

Cavalerul: Nu ve cugetați pré mult, că cu atât veți fi mai bătrână.

S-a circumscris el însuși

Duoi studenți, carii locuiau într'o cameră se certară:

— Ce? — ȕice Ionel — aici eu plătesc mai mult pentru odaie, deci eu poruncesc.

— Ce vorbești, nătărăule? — răspunde Petrișor — decă tu cređi, că pentrucă plătești mai mult ești acela în odaia asta *care sînt eu*, atunci tu ești — *un măgar*.

Mai ușor.

G. Nicî pân' acuma nu 'ți-a venit dómna dela băile Erculane?

M. Ba da, aseră a sosit.

G. Dóră s'e afla mai ușor?

M. Da, da frate' mai ușor, dar nu ea, ci — portofoliul meu.

Avantagiul caraghios.

Dama ; Cu cât gândești că va fi mai avantajos pentru mine ca să mă mărit cu d-ta, decât cu d-nul Trandafirescu?

Petitorul : Cum să nu fie mai avantajos pentru d-ta? Consideră, domnișoră, împrejurarea, că tatăl meu e președintele tribunalului, care, decă vine rëndul la divorț, ne desfășură iute procesul.

PARTEA SERIOȘĂ.

Polemia.

Precum deja publicul român este informat, că procesul nostru de presă pertractat la 10 octomvrie șt. n. înaintea juriului de presă din loc s'a finit . . . mirare ! cu achitarea noastră totală.

Noi ne bucurăm de acesta, fiindcă pré bucuroși nu ședem în temnițele ungurești, dar' așa s'e vede, că nu toți con-imțesc cu bucuria noastră, deoarece s-a aflat chiar și d'aici din loc un „român“, care ascuns sub tufă ne atacă vehement în columnele foaii „Gazeta Transilvaniei“ învinovățindu-ne, că redactorul foaii noastre s'a apărat în limba ungurească. Acest eroiu de sub tufă se iscălește de „Justus“,

E drept, că redactorul foaii noastre s'a apărat în limba ungurească, dar ore ce crimă gróznică vede d-nul „Iustus“ într' acea, că atunci când am avut de a face nu cu un proces în care s'ar poté pretinde dela fieștecare român, că mult-puțin, după modesta sa putere s'e țină la dreptul limbei sale, ci cu un proces unic în felul seu — pentru antisemitism, în care trebuia să ne apărăm înaintea unguilor — contra jidovilor, din partea cărora se făcú pregătiri cu zile mai nainte ca s'e fim pedepsiți cât mai aspru.

Au îl dóre pe d-nul „Iustus“ că suntem achitați? Decă da, atunci merită că d-nul „Iustus“ e pré réu la inimă !

Dar ore acea e ținta noastră, ca se ne băgăm chiar și cu forța în temnițele ungurești? Decă d-nul „Iustus“ crede, că noi românii numai astfel vom ajunge țelul dorit, atunci d'eus e un descreeat.

Apoi ce mai vré d-nul „Iustus“? Ore competent e acel „Iustus“ a da lecțiuni redactorului nostru, care — ca advocat în Oradea-Mare — a fost unicul „român“ care a subscris făimósa listă prin care se conchiemau advocații din loc pentru de a lua mësuri spre a face paradă 48-tistă cu ocaziunea înmormentării lui Kosuth? — judece on. public.

Asupra mai multor fapte „românești“ de ale d-nului „Iustus“ cu alta ocaziune, dar în scurt timp vom reveni.

În fine, că redactorul foaii noastre — deși s-a apărat în limba lor — ce ținută a avut cu ocaziunea procesu'ui, era evident chiar și din foile lor locale și cele din Budapesta.

Deocamdată finindu-ne polemia cu d-nul „Iustus“, lăsăm se urmeze două declarațiuni a flórei inteliginții române oradane, care a asistat la proces :

Declarațiune (I.)

Noi subscrișii, față cu invinuirile aduse în colónele foilor „Gazeta Transilvaniei“ și „Tribuna“ d-nului Iustin Ardelean, redactorul „Vulturului“ referitor la ținută d-sale cu ocaziunea procesului de presă al

„Vulturului“ pertractat la 10. octomvre st. n. înaintea curții cu jurați din loc, declarăm solemn, că ținuta d-nului I. *Ardelean* sub pertractarea procesului a fost *românească, energică și bărbătească.*

Correspondența lui „Iustus“ din „Gazeta Transilvaniei“ ca una, care provine numai din maliție, *merită disprețul publicului român.*

Oradea Mare, la 17. octomvre n. 1894.

Nicolau *Zigre*, m. p. Dr. Iuon *Buna*, m. p.
advocat. avocat.

Dr. Iuon *Ciceroșescu*, m. p. Toma *Pucala*, m. p.
secretar episc. protopop gr. or. rom.

Dr. Florian *Duma*, m. p. Iosif *Erdelyi*, m. p.
advocat. avocat.

M. *Maniu*, m. p. Nicolau *Diamandi*, m. p.
amplouat. iero-diacon.

Pavel *Bodea*, m. p.
preot gr. or. rom.

Declarațiunea (II.)

Noi, subscrișii iuriști români dela academia de drepturi din Oradea mare, carii cu ocaziunea pertractării al procesului de presă al „Vulturului“ am asistat în corpore la același proces, protestăm solemn contra învinuirilor făcute d-nului redactor Justin *Ardelean* din partea lui „Iustus“ în colonele diarului „Gazeta Transilvaniei“, precum și a celor făcute în „Tribuna“ de orecă ținuta d-nului redactor *Ardelean* sub decursul procesului a fost *bărbătească, energică, și adevărat românească.*

Correspondența lui „Iustus“ din „Gazeta Transilvaniei“ este *injustă, nebăsată*, provenită numai din maliție și — *deamă de tot disprețul.*

Oradea-Mare, la 17. octomvre n. 1894.

Andreï *Ille*, m. p. Drd Georgiu *Mateiș*, m. p.

Traian *Șincai*, m. p. Paul *Chirilovič*, m. p.

Stefan *Rozvană*, m. p. Georgiu I. *Dogariș*, m. p.

Vincentiu *Marcovič*, m. p.

Augustin *Ferențiu* m. p.

Teodor *Burdană*, m. p. Emiliu *Fildan*, m. p.

Iuliu *Costea*, m. p. Remus *Chicin*, m. p.

Aureliu *Crișian*, m. p. Georgiu *Vodă*, m. p.

Constantin *Manea*, m. p.

După aceste noi nu mai avem alta de a dice decât că d-nul „Iustus“ din „Gazeta Transilvaniei“ e un om *mincinos, obraznic, malițios* și — destul de *impertinent.*

Oradea-Mare, la 18 octomvre n. 1894.

Redacțiunea „Vulturului.“

Al 6-lea proces al nostru s-a pertractat Mercuri, la 10 octomvre st. n. înaintea juriului de presă din loc. Încriminate au fost poeziile „*Rugățiune*“, — „*Tatăl nostru*“, — și „*Odă gazetelor jidovești*“ în cari

„patrioticul“ procuror a vădit agitațiune contra „nemzet“-ului magiar și contra religiunii fiilor lui Moise.

După clasica vorbire de apărare a d-lui avocat Nicolau *Zigre* și după propășirea cuvenită a redactorului foaiei noastre față cu „neobositul“ procuror, juriul declară pe acusat de nevinovat *cu unanimitatea voturilor.*

Jidanii busumflați se depărtară cu perciuunile pëlite, iar procurorul așa privi de desperat cătră „tatăl seu“, jupânuul prim-procuror *Cserna Vincze* din Dobrițin, care venise — de sigur — să impună prin prezenția sa juraților, de gândei că a perit lumea. Jurații însă, omeni conștiințioși, mai toți iuriști — precum s'a dovedit — nu au pus pre mare pond pe împrejurarea, că și „bașa“ Dobriținului e de față.

Lăudăm simțul de dreptate al d-nilor jurați în cazul acesta !

POȘTA REDACȚIUNEI.

Eusebius. „Morb lipicios“ și „Fericirea“ sunt pre naive, nu se pot publica. Ești pre amoroș d-le ! Nu-i bine să te lași răpit într' atâta de — altmintrea nobilul — simțământ al inimii. Îngerășul Amor e dărănat și iute te încurcă. Săgeata lui decă odată îți pătrunde inima, ești gata și numai balsamul cântărei „Isaia dântuiește“ te-ar mai poté vindeca, cea ce ar fi încă pre de timpuriu pentru d-ta. — „Necaz mare“, și-a succes. Netezându-se puțin se publică. Salutare ! — **R.** Precum vești, am scăpat. Salutare și sêrutare ! — **N. N.** Nu-ți potem servi cu desluciri mai clare. N'avem ce-ți face. Pôte mai la iarnă, decă cumva nu va fi pre târziu. Salutare ! — **Virg.** Ești scumpă, ești drăgălașă și demnă de — sêrutat. — În cel mai scurt timp vei primi cele cerute. Salutare ! — **Timp.** Așteptăm cele cerute, Nu dormi, că numai cât vei visa, că a crescut la medicul d-vostă urechile de un metru și-l vei recomenda în atențiunea profesorului din Genf, dr *Viguerat*, ca cel mai bun mediu pentru cura tuberculosității cronice. Ar fi daună pentru noi a perde un deputat atât de urechios din sinodul Aradului. Scrie deci, nu dormi. Salutare ! — **I. P. (M.)** Rogăm a ni se trimită o **satiră bună**, decă ve permite timpul. Ar fi rău, ca să vă sistăți activitatea pentru totdeuna. Salutare ! — **O. R. S.** Nu sunt bune, nu se pot publica, fă mai bune și noi bucuroș le vom da loc, fi sigură. Salutare ! — **I. R. S. (Sibiiu)** Frate, nu fi așa de fâlos, că nu tu ai inventat praful cel fâr' de fum. — Mai scrie-ne ceva ! Servus !